

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

*Η άριστουργηματική αυτή μετάφρασις του Βίωνος, τήν όποιαν δημοσιεύωμεν σήμερον χάριν τών αναγνωστών μας, όφειλεται στον γνωστόν λογοτέχνην Θ. Δογάνην.

Μοιρολογώ τόν "Αδωνι τόν όμορφο πού έχθθη.
«Πάει ό καλός ό "Αδωνις» και οι "Ερωτες θρηνούνε.
Μην κοίτεσαι στά κόκκινα σιρωσίδια σου, "Αφροδίτα.
Σήκω και μαυροφόρεσε και χτύπησε τά στήθια
Και κρᾶξε, δόλια : "Ο "Αδωνις ό όμορφος έχθθη

Μοιρολογώ τόν "Αδωνι και οι "Ερωτες θρηνούνε :
"Απ' άσπρο όντιν κοίτεται στά όρη σπαραγμένος
Στά μαρμαρόλαμπρο μηρι ό "Αδωνις κι' ώς λυώνει
Σιγά και ψυχροώνεται τήν Κύπρι φαρμακώνει.
Μαύρο τό γαίμα του κυλάει στή σάρα κι' χιονάτη,

Κάτ' άπ' τά φρύδια του σιγά τά μάτια βασιλεύονν,
Σβύνει τό ρόδο τών χειλιών και τό φιλι πεθαίνει
Μαζί μ' αυτό, μα ή Κύπριδα δε θέλει να τ' άφήσῃ
"Η Κύπρι τό φιλι άγαπάει κι' άς εινε πεθαμένος.
Μά δέν τό νοιώθει ό "Αδωνις νεκρόν άντιόν φιλάη

Μοιρολογώ τόν "Αδωνι και οι "Ερωτες θρηνούνε:
"Αγρια, βαθειά λαβωματιαν έπῆρε στό μηρι του,
Μά πειδ βαθειά μέσ' στήν καρδιά τῆς "Αφροδίτης
[χάσκει.
Γι' αυτό τ' άγόρι γούρλιασαν τ' άγαπητά σκυ-

[λιά του,

Γι' αυτό και οι Νύμφες τών βουνών θρηνούν και
[ή "Αφροδίτη
Με τά μαλλιά άνεμίζοντας πρὸς τό ρουμάνια
[τρέχει

Χαρικαμένη, άσόνταλη και οι βάτοι τήν ξεγυδέρχονν
Καθώς διαβαίνει και τρυγούν τό ιερὸ τό γαίμα.
Στριγγιά κραγινη άφίνοντας πρὸς τό δρυμὸ πλα-

[γιέται

Σάν άντρα τόν "Ασούριο και σάν παιδι καλώντας.
Στόν άφάλο του δλόγυρα τό γαίμα πελαγώνει,
Τά στήθια κάτου άπ' τό λαιμὸ σκεπάζει τά χιονάτα.

[νούνε,

Πὸ μετόν άντρα τόν καλό και τήν εϊδή τῆς χάνει.
"Ομορφη ήταν ή Κύπριδα ό "Αδωνις σά ζωόσε
Μ' άλλοι ! "Αλλοι ! μαζί μ' αυτόν και όμορφιά
[της πᾶει.

[πλάγια

"Αλλοι ! Τόν "Αδωνι θρηνούν βαλανιδιές και
Και τά ποτάμια στόν καμὸ τῆς "Αφροδίτης κλαίνε
Και οι βρύσες για τόν "Αδωνι δακρῦζουνε στά
[όρη.

[ή Κύπρι

Πάνου στά ισοδία θρῖνεται, ψηλά στά νεοο-
[βούνια

Πάει ό καλός ό "Αδωνις, άλλοι ! άλλοι στήν
[Κύπρι
«Πάει ό καλός ό "Αδωνις» κι' ή "Ηχώ τ' άντι-
[μαχάει.

[άγάπη !

Σάν εϊδε κείνη τήν πληγῆν άκρότατα να τρέπῃ,
Σάν εϊδε γύρω στό μηρι, πὸ μαραινόταν, αίμα,
Τά χέρια ύψώνει σκούζοντας : "Αδωνι, μείνε !
[μείνε !

"Αμοιρε, μείνε για στεργῆ φορα να σέ χορτάσω,
Νά σ' άγκαλιώσω ομίγοντας τά χείλη στά δικόσου.
Σήκω λιγάκι για στεργῆ φορα να με φιλήσῃς.
"Οσο κρατάει τό φιλι, τόσο να με φιλήσῃς.

"Ως πὸν ή πνοή σου να χρῆθῃ στό στόμα τό
[δικό μου
Κι' ώς τό σπᾶσι τό γλυκὸ τό φίληρο να βοζάξῃ
Κ' εῖσι τόν έρωτα να πιώ. Και σάν εῖσέ τόν ιδιο
Θενά φιλᾶξῃ τό φιλι άφου εῖσέ μου φέγγεις.
Φεύγει μακρὰ μου, "Αδωνι, και πᾶς πρὸς τόν
["Αχέρω

Τό βορρακωμένο βασιλιά κι' εγὼ άπομένω ή δόλια

Τι εῖμαι θεά και δε μπορώ ξωπίσω σου να τρέξω.
"Ω Περοεφόνη ! Δέξον τον, τόν άντρα τό δικό μου
Σ' εῖσέ ξεπέφτει δευ καλό, τ' εῖσαι καλλίτερή μου.
Και τώρα εγὼ πανάτυχη σ' άφραστη θλίψη λυώνω,
Τόν "Αδωνι πὸν πέθανε θρηνῶ κι' εῖσέ φοβάμαι.
Πεθαίνεις και σάν όνειρον ό πόθος μου πετάει.
Χήρα ή Κυθήρεια κι' ερημοι οι "Ερωτες στό δῶμα.

Μαζί σου πᾶει και ή ζώνη μου. Γιατί ν' άποκοιήσῃς
Πάλαμα μ' άγρια θεριά, τόσο καλός πὸν ήσουν ;
"Ετσι θρηνούσε ή Κύπριδα και οι "Ερωτες στενάξαν :
Πᾶει ό καλός ό "Αδωνις, άλλοι ! άλλοι ! στήν Κύπρι.
"Οσο αίμα χύνει ό "Αδωνις, τόσο ή Πυφία δάκρυ.
Και λούλουδα φουρνάου νε στή γῆς όπου σταλάζουν,
Το αίμα τριαντάφυλλο γεννάει, τό δάκρυ άνεμών.

Μοιρολογώ τόν "Αδωνι τόν όμορφο πὸν έχθθη:
"Ω ! μη θρηνεις πειδ στό δρυμὸ τόν άντρα, "Αφρο-

[δίτη

Γι' αυτόν εστρώθη μαλακό κρεββάτι άπὸ φύλλα,
Τὴν κλῖνη σου έχει ό νεκρός ό "Αδωνις, Κυθέ-
[ρεια.

"Αν και νεκρός εῖν' όμορφος και μοιάζει νᾶ
[κοιμάται.
Στό μαλακό πὸν πέφτατε σιρωσίδι, ξάπλωσε τον
Σ' αυτό πὸν μόχταε μ' εῖσέ τόν ιερὸ τόν ύναο

Πᾶ σέ κλινάρι δλόχρυσο. Τόν "Αδωνις άγάπα
Κ' εῖσι στυγνὸ και μ' άνθηνα στεφάνια σέπασε τον.
Σάν εμαρᾶθη ό "Αδωνις και τ' άνθη μαραθῆκαν.
Με μύρτα ράντισε τονε, με μᾶροσσμα και μῦρα.
Στάχτη τά μῦρα ! ό "Αδωνις, τό μῦρο σου άφου
[χάθη.

Κοίτεται ό "Αδωνις ό άβρὸς σέ κόκκινα σιρωσίδια'
Γύρω του άναστενάζουνε και οι "Ερωτες θρην-
[ώνωντις

Κι' άπάνου του κουρεύουνται. Κι' άλλος τά τόξα
[φέρνει
Κι' άλλος τά βέλη νοιάζεται και τῆ φαρᾶτραν
[άλλος

Κ' ένας τού λυεί τά πέδιλα και κουβαλά ένας
[άλλος
Νερό σέ χρυσοσχέρικα λεβέτια κι' άλλος πάλι
Τό γαίμα πλύνει στό μηρι και πίοω κάποιος άλλος
Κουνώντας τις φτεροῦγες του τόν "Αδωνι δρο-

[σίζει.

Κι' άκόμα τήν Κυθήρειαν οι "Ερωτες θρηνούνε,
Πὸν τῆ λαμπάδαν εῖσῃσε ό "Υμέναιος στό κα-
[τώφλι

Και τό στεφάνι σκόρπισε τὸ γάμοι. Πειδ τρα-
[γούδι
Γημῆλιο δέν άκούγεται, μόνο γραικιέται θῆπνος.
ΟιΧάριτες κι' αἰτέθ θρηνούν τ' άγόρι τὸ "Κινθρα :

«Πᾶει ό καλός ό "Αδωνις» μιὰ με τήν άλλην λένε
Και πειδ στριγγά κραυγάζουνε, Διώνη, κι' άπὸ
[σένα.

Και οι Μοῦσες κλαῖν τόν "Αδωνι και τόν μοι-
[ρολογούνε,
Μά δε γραικιάει ό "Αδωνις, τι δέν άφίνει ή Κύπρι.

Τέλειωνε πειδ τά βογγητά, Κυθήρεια, και τό
[θρῖνο
Πάλι με τ' άλλο γούρισμα τὸ χρόνουσ θενά κλάψῃς.

[Μεταφρ. Θαν. Δογ.

